Pisarakirje

Elokuu 2015

Eläkeläisenergiaa

Pitkäaikainen tulkkimme Eleonora Skrypina kertoi vuosia sitten, millaiselta tuntui jäädä eläkkeelle mielenkiintoisesta työstä, venäläisen mallin mukaan jo 55-vuotiaana. Tuossa vaiheessa Venäjän rajat avautuivat ja innostuneet suomalaiset tulvivat inkeriläisseurakuntiin, lastenkoteihin ja vankiloihin. Inkeriläistä Eleonoraa tarvittiin tulkkina. Nopeaan tahtiin hän joutui puhaltamaan eloa jo melko lailla hiipuneeseen suomen kielen taitoonsa. "Eläkkeelle jäädessäni ajattelin, että kaikki loppuu tähän. Mutta mikä rikas elämä minulle avautuikaan!!"

Pisaran toiminnassa näemme jatkuvasti tämän saman ilmiön. Reippaat eläkeläiset tarttuvat vapaaehtoistyöhön ja saavat ihmeitä aikaan. Työnteon moottori ei pääse sammumaan kun uudet haasteet kohdataan, ja sen huomaa! Kirpputoritoiminta lajittelemisineen, varastoimisineen, kuljetuksineen ja myyntivuoroineen ei onnistuisi laisinkaan ilman näitä voimavaroja. Moni hyppää myös auton kyytiin nähdäkseen omin silmin mihin työn tulokset käytetään. Into lisääntyy kun pääsee näkemään todellisen tilanteen kentällä.

"Heidän nuoruutensa uudistuu kuin kotkan, he kulkevat eivätkä näänny, he vaeltavat eivätkä väsy." *Jes 40:31* Ja jos väsyttää, voi mitoittaa panoksensa voimien mukaan. Eleonorakaan ei nyt 78-vuotiaana kulje aivan yhtä paljon kuin ennen suomalaisten matkassa.

Taivaalliselta Isältä saa pyytää viisautta oikeisiin ratkaisuihin. Ja kotirintamalla on esirukoilijan paikkoja vapaana.

- Eeva Halme -

Yksityiskohta Atjonan Sevalle syntymäpäivälahjaksi tekemästä taulusta

Kirjeen sisältö:

Pääkirjoitus 1
Pisarakasvo Eeva Lyytikäinen 2
Rukousaiheet 2
Pisara elävää vettä 3
Irtiottoa arjesta 5
Uudet nettisivut 10

Matkaraportit:
Pietari, Vihdin ryhmä, 27. - 29.6. ..... 3 - 4
Viipuri, Espoon-Kouvolan ja Silta-ryhmä, 25.7. 6
Pietari, Espoon-Kouvolan ryhmä, 7. - 9.8.. ..... 7 - 8
Viro, Espoon-Kouvolan ryhmä, 5. - 8.6. ..... 8 - 9

Pisarakasvo Eeva

Eeva Lyytikäinen

Eeva Tuulikki vietti vast'ikään seitsenkymppisiään sadan vieraan voimin. Lämminhenkisen juhlan järjestivät "melkein salassa" omat lapset. Myös ohjelma oli lähes kokonaan perhepiirin aikaansaama.

Eeva syntyi perheen toiseksi lapseksi Itä-Suomen Ylämaalla, jonne vanhemmat olivat muuttaneet Säkkijärveltä (nyk. Venäjää) kaksi kuukautta ennen Eevan syntymää. Pientila oli vaatimaton, koska elettiin juuri sodan päättymisen aikaa. Eeva on saanut kuulla, että esim. saippuaa käytiin lainaamassa naapurilta vauvan pesua varten.

Vanhempien yritteliäisyydellä tila kasvoi lopulta senaikaista tilakokoa suuremmaksi ja perheeseen syntyi vielä kolme lasta lisää.

Eevan oma perhe kulki "muutamien mutkien" kautta Nummelaan vuonna 1974.

Lapsia syntyi neljä.

Ensimmäinen työpaikka Nummelassa oli asuntolan valvoja, sen jälkeen jatkui siivoustyö eri puolilla kuntaa.

Eläkkeelle Eeva jäi 59-vuotiaana. Sitten olikin enemmän aikaa erilaisille harrastuksille.

Viime vuosina näitä harrastuksia ja muuta osallistumista on riittänyt lähes jokaiselle viikonpäivälle: SPR:n ystävätoiminta, Martat, Maanpuolustusnaiset, jumppa, kuoro .... ja Pisara.

Pisaraan Eeva tuli kirppisasiakkuuden kautta. Eevat olivat tavanneet yhteisessä työpaikassa Nummelan yläasteella. Täällä kaima Halmeen Eeva "koukutti" Eevan mukaan.

Auttaminen on Eevaa lähellä ja siksi Pisarassa mukanaolo sopii Eevan kalenteriin.

Eeva suositteleekin uusille mukaantuloa, jos haluaa mukavaa ja hyödyllistä sisältöä vapaa-ajalleen.

Elokuun syntymäpäiväjuhlissa ystävä luonnehti puheessaan Eevaa etunimen kirjaimista johdetuin sanoin:

E =empaattinen
E= elämänmyönteinen
V= vaatimaton, vastuullinen
A= avulias, ahkera

Tästä arviosta olen täysin samaa mieltä!

Haastattelun teki naapuri ja pisaralainen,
Kaija Lahdelma

Rukousaiheet

- Kiitos isänmaasta ja äidinkielestä
- Kiitos puhtaasta luonnosta,
- Kiitos jokaisesta vapaaehtoisesta, joka työskentelee sillä paikalla, jonka Jumala on hänelle antanut
- Anna jokaiselle voimaa, rakkautta, työnäky ja alttiutta toimia sekä Pyhän Hengen osallisuus
- Anna voimia myös niille, joilla on murhetta, surua ja voimattomuutta
- Siunaa Pisaran eri työmuotoja ja avustamiamme kohteita, yksityisiä ja yhteisöjä
- Siunaa lähtijöitä ja lähettäjiä
- Muistetaan rukouksin myös vanhaa tulkkiamme Hilmaa, joka asuu Heinolassa ja jolla vatsasyöpä on uusinut keväällä. Hilma on laihtunut ja väsynyt. Kaiken keskellä hän on valmis lähtemään kotiin Jeesuksen luo. Rukoillaan kipujen pysymistä poissa. Tapahtukoon Isä sinun tahtosi.

Pisara elävää vettä

Särkyneitä

Rakkaan veljeni väkivaltainen kuolema tuhosi paljon. Se rikkoi monen elämän ja luottamuksen. Se aiheutti suunnatonta surua sekä ikävää. Hänen perheensä, isäni, veljieni ja minun elämä muuttui lopullisesti. Kuin musta vaate, tietoisuus veljeni kuolemasta peitti alleen koko näkökykyni, maailmani, jopa sisimpäni. Se peitti alleen kaiken, sen läpi olen katsellut elämääni ja läheisteni elämää, välillä se oli tukkia jopa hengitykseni.

Suru ja ikävä vei voimat. Sohvalta nouseminen vaati paljon. Pari kertaa mieheni veti minut ylös, kun olisin vain tahtonut jäädä paikoilleni itkemään ja suremaan. Aluksi järkytys oli niin suuri, että kaikki tuntui yhdentekevältä, jopa syöminen ja kaupassa käyminen. En ymmärtänyt, enkä olisi tahtonut lähteä kauppaan silloinkaan, kun jääkaappi oli tyhjä, ennen kuin mieheni sanoi, että pitäisi varmaan käydä kaupassakin.

Tiesin kyllä, että joskus surusta voi toipua, sen kanssa on vain elettävä. Päivä vain ja hetki kerrallaan, kuten virressä sanotaan, mutta kuolemaa kylvävä väkivalta, vihollisista pahin, jättää aina haavoja ja arpia läheisille. Äitini sairasti kauan ja kuoli hiljaa, Vapahtajaansa turvaten, vaikka sitä oli vaikea seurata vierestä, se oli erilaista, se kaikki kuului elämään. Veljeni poismeno oli niin täydellinen järkytys, että se ei enää ollut käsitettävissä ihmisjärjellä. Sellaista ei olisi saanut olla, ei täällä, ei tässä elämässä.

Veljeni kuolemaa en voi hyväksyä koskaan. Hyväksyä, on liian voimakas sana. Ymmärrän, että niin tapahtui, eikä sitä voi muuttaa. Elän toivossa nähdä poisnukkuneet rakkaani uudelleen. Siihen asti kannan kysymyksiä, surua ja ikävää. Ehkä sitten voin ymmärtää, miksi Jumala salli tuon kaiken tapahtua. Miksi hän otti pois veljeni, joka oli hyvä ja ajatteli aina muita ja heidän tarpeitaan. Mikä vei häneltä voimat elää.

Martti Luther kirjoittaa: "Sillä Jumala kutsuu kaiken eloon kuolemasta ja ei-mistään; missä ei enää ole mitään apua eikä toivoa, siellä vasta Jumalan apu alkaa."

Kirjoitin hänelle muistolauseeksi tekstin Roomalaiskirjeen kahdeksannesta luvusta.

Room 8:35,38-39: ”Kuka voi meidät erottaa Kristuksen rakkaudesta? Tuskako, vai ahdistus, vai vaino, vai nälkä, vai alastomuus, vai vaara, vai miekka? Sillä minä olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, ei enkelit eikä henkivallat, ei nykyiset eikä tulevaiset, ei voimat, ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu voi meitä erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.”

- Tarja Kauppinen -

Matkaraportti

Pietari, Vihdin ryhmä, 27. - 29.6.

Matkalla Aira Ylänne ja Eeva Halme, tulkkina Liisa Lankinen. Paikalliset puhujat ja kuljettajat vaihtuivat päivittäin

Kesäkuisena lauantaiaamuna Allegro-juna kuljetti meidät Pietariin. Vastassa oli Liisa Lankinen sekä Vitali Filippenko autollaan.

Vitalia olikin paras mahdollinen opas etsiessämme **Denisin hautaa** valtavalla hautausmaalla. Puhdistimme haudan rikkaruohoista ja koristimme sen venäläiseen tapaan kauniilla tekokukka-asetelmilla. Lauloimme vanhoja tuttuja hengellisiä lauluja ajalta jolloin sekä Vitali että Denis olivat samojen muurien sisällä. Lopuksi hiljennyimme Vitalin johdolla rukoukseen. Näin ikään kuin palasimme koko toimintamme juurille ja matkamme sai arvokkaan aloituksen.

Vitali ja Aljona kutsuivat meidät kotiinsa syömään. Aljona oli valmistanut minulle lahjaksi ihanan kauniin etusivun kuvassa olevan tekstiilitaulun, jossa jokainen ruusu edusti kymmentä vuotta elämässäni ja lisäksi oli vielä nuppuja tuleville vuosille. Aterian aikana joukkoomme lyöttäytyi vielä Slava Kapitonov läpikulkumatkallaan Kiovasta Helsinkiin. Jouduimme kuitenkin pitämään melko tiukkaa tahtia, jotta ehtisimme sovittuun aikaan Popovkaan.
Ajoimme Popovkan asemalle ja siellä nuori Daniel oli meitä vastassa. Automme oli täysi, mutta hän juoksi kilometrin matkan meidän edellämme opastaen meidät oikeaan paikkaan. Aira oli keittänyt meille varaeväiksi kennollisen kananmunia, ja ne hän antoi lahjaksi reippaalle juoksijalle, joka oli niistä silmiinnähtävän ilahtunut.

Vitali oli ensimmäistä kertaa **Popovkan huumevieroituskodissa**. Kodin johtaja Leonid oli matkalla toisessa asuntolassa, mutta jo viikon päästä hän oli määrä tulla muutaman muun työntekijän kanssa lyhyelle lomalle Suomeen minun mökilleni, samoin kuin Sergei ja Jevgenia kahden lapsensa kanssa hieman myöhemmin kesällä. Vitali otti Slavan avustuksella tilaisuuden loistavasti hallintaansa niin musiikin, puheen kuin rukouksen puolesta. Aira puolestaan tähdensi puheenvuorossaan

Matkaraportti

Pietari, Vihdin ryhmä, 27. - 29.6.

Hengessä vaeltamisen tärkeyttä. Muutaman kuukauden kodissa asunut Arkadi todisti miten hänen jalkansa olivat esirukousten jälkeen alkaneet toimia ja hän kykeni jo liikkumaan sisällä kepin avulla. Hänelle Vitali rukoili yhä enenevää terveyttä. Tilaisuus päätyi yhteiseen keitonsyöntiin ja lopuksi kävimme katsomassa rakenteilla olevaa naistenkotia.

Valeri Lisitsa, naistenkodin asukkaita ja oikealla pastorin vaimo Ludmila Kasjakova

Yövyimme Liisan luona ja Slava jatkoi varhain aamulla matkaansa. Meitä tulivat hakemaan keväällä avioituneet Stas ja Marina Rjabtsikov. Stas toimii pastorina Andrei Spiridenkon seurakunnassa, 18-vuotias Marina opiskelee. Kohteena oli meillä **Tosnon seurakunta**. Pastori Nikolain kanssa keskustelimme vanhustensairaalasta. Se on nimittäin lakkautettu, mutta monet sen potilaista ovat Nikolskin vanhainkodissa/sairaalassa samalla suunnalla missä muutenkin liikumme. Ilmeisesti käymme syksyllä siellä. Nyt kuitenkin osallistuimme ja annoimme oman panoksemme pienen, lämminhenkisen seurakunnan jumalanpalvelukseen. Kokous oli samassa pienessä huoneessa kuin talvellakin. Kirkkotilaa ja yläkerran majoitustiloja asunnottomille kunnostetaan voimien mukaan. Pastori kertoi ojasta löytämästään miehestä, jonka jalkaterät olivat niin pahoin paleltuneet, että vain kantapäät voitiin säästää. Tämän miehen pastori yritti sijoittaa useaankin laitokseen, mutta mies ei pystynyt sopeutumaan niihin. Viimein pastori haki hänet omaan kotiinsa. Tällekin miehelle on luvassa huone kunhan rakennushanke edistyy. Rakennusapuun ilmoittautui jonkin aikaa sitten läheisessä luostarissa remonttitöitä tehneet kaksi miestä. Nyt he toimivat Nikolain apuna ja ovat myös tulleet henkilökohtaisesti uskoon.

Käyntimme lopuksi tapahtui erikoinen asia. Airalle nousi mieleen 2. Kor. 9:8: "Jumala on voimallinen antamaan teille ylenpalttisesti kaikkea armoa, että teillä aina olisi kaikessa kaikkea riittävästi, voidaksenne ylenpalttisesti tehdä kaikinaista hyvää". Tämän hän sitten näytti pastori Nikolaille tietämättä, että olin juuri samanaikaisesti ollut lahjoittamassa pastorille Pisaran puolesta tavallista tuntuvamman rahasumman. Kokonaistarpeeseen nähden se kuitenkin oli vaatimaton…

Stasin oli oltava omassa seurakunnassaan neljältä johtamassa sunnuntaikokousta. Palasimme Liisan asuntoon Pietariin, ja sieltä meidät haki vanha kunnon Valeri Lisitsa käynnille **Laupias samarilainen - naistenkotiin**. Kaksi Ljudaa - Peshkova sekä pastori Aleksein vaimo sekä kymmenkunta naista odottivat jo siellä. Tätä kotia ei ole suunnattu erityisesti päihteiden käytäjille vaan asunnottomille, eri puolilta Venäjää Pietariin töihin saapuneille naisille. Naisten oma kommentti oli seuraavanlainen: "Jolle kelpaa kerrossängyssä nukkuminen tämä tarjoaa edullisen ja turvallisen asumismuodon: uskovien ystävien tukiverkko ympärillä eikä kukaan uhkaile. Ja ihmissuhdesolmujen sattuessa Andrei Peshkov tulee niitä availemaan". Ljuda Peshkova puolestaan kertoi, miten häntä ansiotyössä käyvää perheenäitiä ja omaishoitajaa eräs nainen hoiti pitkällä hierontasarjalla.

Paikalla olevat naiset olivat jo olleet seurakunnan päiväkokouksessa ja sen jälkeen siirtyneet asuntolaan odottamaan meitä. Tässä seurassa oli teekupin ääressä mukavaa jutella lapsista ja lapsenlapsista sekä kokemuksistani päiväkodinpitäjänä Afrikassa tyttäreni Leenan luona - hänkin entinen ahkera venäjänkävijä. Lopuksi naiset halusivat rukoilla meidän puolestamme.

Vierailumme aikana Valeri ratkoi rengasongelmaa, takarengas osoittautui tyhjäksi kun saavuimme naistenkodin eteen. Korjaamo oli kuitenkin kivenheiton päässä ja kaikki kunnossa, kun palailimme Liisan huostaan.

Stas ja Marina kuljettivat meitä myös maanantaina, ja nyt oli kohteena **Nazjan koulu**. Matkalla harjoittelimme laulamaan venäjäksi laatikostani löytämääni laululeikkiä, joka tiivistetysti menee näin: "Pienen pieni leppäkerttu, suuren suuri elefantti, pitkän pitkä boakäärme Jumalaa ylistää, sillä pienistä ja hentoisista, suurista ja kömpelöistä, kaikkien muiden hylkimistä Jumala välittää". Juuri näitä olikin paikalla, toistakymmentä huostaanotettua poikaa ikäväliltä 7-16 sekä runsaan vuoden takaiselta nummelanvierailulta tuttu tyttö, joka tuli varta vasten meitä tapaamaan.

Stas ja Marina olivat valmistelleet monipuolisen ohjelman, jossa oli musiikkia, raamatunlukua, tietokilpailu sekä omakohtainen todistus. Stas kertoi omasta lapsuudestaan ja vaikeista perheoloistaan. Kuuden vanhana hän alkoi rukoilla vanhempiensa puolesta ja sai myös nähdä sen, että koko perhe tuli uskoon. Koruttomalla, luontevalla tavalla hän kertoi noille kovia kokeneille pojille, että jo lapsena vakuuttui Jumalan olemassaolosta ja tällä hetkellä palvelee Häntä.

Juna-aikataulun tahdittamina lähdimme tilaisuuden jälkeen melko pikaisesti kotimatkalle. Se joka oli mahdollisesti odottanut pöytätenniksen tai jalkapallon peluuta joutui pettymään. Junamatka joka tapauksessa sujui leppoisasti ja meitä oli hakija vastassa Helsingin rautatieasemalla. Näin helppoja matkoja on harvassa.

Tarkkaavainen lukija varmaan ihmettelee minne Sergei Odnorob oli hävinnyt. Hän oli Kaukasuksella lomailemassa ja lähetti kaikille sydämelliset terveiset.

- Eeva Halme -

Aira, Marina, Stas ja Eeva Suomen asemalla Pietarissa

Irtiottoa rankasta arjesta

Irtiottoa rankasta arjesta

Laupeuden talo -yhdistyksen johtaja Leonid Leglov lähdössä saareen, kipparina Eeva

Popovkan Sergei lastensa Viktorin ja Veran kanssa kanootissa

Jo kolmantena kesänä Laupeuden talo -yhdistyksen eli Popovkan huumevieroitus-kodin ja sen sisarkotien vastuunkantajia tuli muutaman päivän lomalle suomalaiseen järvimaisemaan. Heinäkuun ja elokuun aikana heitä kävi neljänä ryhmänä, vierailun kesto yleensä kolme yötä. Vaikka ei päästy-kään nauttimaan kesähelteistä, täytyy tode-ta, etteivät sateetkaan kovin osuneet näihin lomapäiviin. Miehet viettivät aikaa ennen kaikkea kalastaen. Puhdas vesi ja ilma, hyvien ystävien seura ja ennen kaikkea rikkumaton luonnonrauha hoitivat näitä ympäriviikkoisia taakankantajia.
Myös ryhmäämme Pietarissa kyydinneet Stas ja Marina kävivät saaressa yhdessä Andrei Spiridenkon kanssa. Samoin vanhat ystävämme Vitali ja Aljona Filippenko viettivät saaressa runsaan viikon sekä kävivät Pietarintuvalla maanantaikokousta pitämässä.

Olen kiitollinen siitä, että kesämökkini ja moottoriveneeni saavat palvella uskonystäviä yli rajojen. - Eeva Halme -

Andrei Spiridenko, Sergei ja Viktor kalasaaliineen

Pavel Tatchuk Krasnaja Strugista

Jevgeni Tihomirov Popovkasta

Pavel Shcevchsenko Porhovasta

Jevgenia ja Sergei Abezin perheineen kalanpaistopuuhissa

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen Espoosta, Pekka Vauromaa ja Raili Ketola Vihdistä, Leena Kontula ja Sveta Honkonen Helsingistä. Olimme matkalla Pekan pakettiautolla Sveta tulkkinamme. Keväällä käydessämme **Elämän Koti järjestön narkomaanikodissa** kerrostaloasunnossa, ei siellä ollut ruokapöytää eikä tuoleja, vaan ruokailut katettiin olohuoneen lattialle muoviliinan päälle. Siksi olimme nyt viemässä heille Vihdistä saatua ruokapöytää ja eräältä järjestöltä saatuja tuoleja. Lisäksi Raili oli pakannut mukaan vaatetavaraa tullin sallimien kilojen puitteissa.

Pääsimme tullista aamulla melko helposti. Virkailija kysyi, kenelle tavarat viedään ja hän tyytyi vastaukseen: ystäville Viipurissa. Kävimme Viipurin marketissa ostamassa ruokatarvikkeita molemmille narkomaanikodille. Koteja hoitava pastori Aleksei Dubkov oli pyytänyt meitä saapumaan toiseen **narkomaanikotiin vanhassa ”mökissä” esikaupunkialueella**. Tänne olivatkin koottu molempien kotien väki viettämään yhteistä kesäpäivää.

Jalaton Slava
Elämän kodista Viipurista

Jalaton Slava oli apulaisineen keittämässä pihanuotiolla pelmeenikeittoa, eli lihatäytteisiä pastanyyttejä mausteliemessä. Keittoa odotellessamme saimme jututtaa vanhoja ja uusia asukkaita. Taustat olivat koskettavia:

- Slavan lisäksi kotiin on tullut toinenkin jalaton mies, **Sergei**. Toisin kuin Slavalla, Sergeillä on onneksi proteesit, joihin Jorma on luvannut toimittaa erityissukat. Sergei palellutti jalkansa ensin armeijassa ja toisen kerran, kun oli kavereiden kanssa kalassa Karjalassa. Jalat jouduttiin katkaisemaan polven alapuolelta. Hänet löydettiin huonossa kunnossa Pietarin rautatieasemalta ja tuotiin Viipuriin ensin Betelin narkomaanikotiin, nyt hän on ollut Elämän Kodissa kaksi kuukautta.
- 31 vuotias **Galina** on ollut kodissa vasta kuusi päivää. Hän alkoholisoitui jo 19 vuotiaana ja on viettänyt elämää kaduilla vaikkakin on kolme kertaa yrittänyt raitistua valtion laitoksissa. Kadulla hän tapasi jonkun Elämän Kodista ja sai käyntikortin. Äiti on katkaissut välit Galinaan, mutta hoitaa kuitenkin hänen kahdeksan vuotiasta poikaansa.
- **Andrev** on ollut päihdekierteessä kahdeksan vuotta ja pyytää rukoilemaan Tanja-äitinsä puolesta.
- 39 vuotias **Sasha** on baptistiperheen poika, joka vielä ennen armeijaa oli mukana seurakunnassa. Kovat kokemukset laskuvarjojääkärinä Tsetsenian sodassa saivat uskon asiat jäämään. Sen sijaan huumeet olivat yleinen lääke kovan elämän kestämiseen, niitä tarjoiltiin myös sairaalassa, kun häntä hoidettiin haavoittumisen jälkeen. Sashan mukaan 90 % sotaan joutuvista kärsii päihdeongelmista. Sodan jälkeen sotilaat pääsivät huumevieroitukseen, mutta Sasha ei päässyt niistä irti. Hän pyytää rukoilemaan sotilaita palveleville papeille viisautta ja rohkeutta tarttua näihin ongelmiin.
- 30 vuotias **Igor** kertoo viettäneensä puolet elämästään vankileireillä.
- **Vladislavin** 40 v syntymäpäivää oli vietetty jo eilen. Hän kävelee kainalosauvoilla, koska reidessä on murtuma. Elämän Kodin ”katupartio” löysi hänet Pietarin metron alueelta. Hän oli viettänyt Pietarissa kuusi vuotta töitä tehden, mutta kaikki rahat tuli juotua. Ryyppyreissuilla hävisivät myös henkilöpaperit eikä hän siksi saanut sairaaloissa muuta kuin ensiavun. Reiden murtuma kipsattiin kolmeksi kuukaudeksi, jalka turpoaa ja sitä särkee. Saimme yhdessä rukoilla jalan ja koko miehen puolesta. Vlad kertoi rukouksen vaikuttaneen lämmön tunteen, luotamme tässäkin suureen Parantajaan.

Kun pastori Aleksei tuli ovelle sanoen ”nam, nam…”, oli se kaikille ymmärrettävä kutsu saapua pihalle katettuun pöytään. Meitä olikin yli kaksikymmentä yhteisen pöydän ympärillä; Slava pyörätuolissaan ja kainalosauvoineen. Herra oli antanut meille tämän kesän suuren lahjan, aurinkoisen ja lämpimän sään.
Yhteisen aterian ympärillä saimme jatkaa ylistystä ja yhteisen uskon jakamista. Tuli mieleen vanhan laulun sanat: Juhlia sai siellä aina, arkena ja lauantaina. Sellainen oli Viipuri viime lauantaina.

Tuula toi terveisiä järjestön Tallinnan Lasnamäen kodilta, Pekka kertoi oman elämänsä vaiheista uskon löytämisessä, Raili Jumalan sanan voimasta vaikeuksien keskellä ja Leena työstään huumepoliisina ja uskostaan muutoksen mahdollisuuteen Jeesuksen avulla.

Aterian jälkeen lähdimme viemään pöytää ja tuoleja toisen narkomaanikodin uuteen asuntoon Punaisen torin laidalla, missä Leninin patsas on edelleen heidän ikkunastaan näkyvissä. Talo on vanha jugend talo, aikoinaan suomalaisten rakentama. Koti oli ylimmässä kuudennessa kerroksessa eikä talossa ollut hissiä, vaikkakin vanha hissikuilu oli ja sen porrastasanteita näkyvissä. Miksi hissi oli aikoinaan purettu, me ihmettelimme.

Koti oli siisti asunto kuudelle asukkaalle, missä naisten huoneessa oli sänky, miehet nukkuivat edelleen lattialla patjoilla. Vaatekassien ja kalusteiden kantaminen kuudenteen kerrokseen oli melkoinen työ. Miehet jäivät sitä jatkamaan sen jälkeen, kun meidän piti lähteä kohti kotia. Pitkä jonotus Venäjän tullissa (kolme luukkua venäläisille autoille ja yksi EU-autoille eli suomalaisille) aiheutti sen, että olimme kotona vasta puolen yön aikaan, Raili ja Pekka Vihdissä vasta sen jälkeen. Matkarasituksista huolimatta olimme kiitollisia tästä päivästä ja sen tuomista kohtaamisista.

Kiitos teille kaikille, jotka muistitte matkaamme esirukouksin, tavara- tai rahalahjoituksin

- Tuula Tapanainen -

Matkaraportti

Pietari, Espoon-Kouvolan ryhmä, 7. - 9.8.

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen Espoosta, Svetlana Honkonen Helsingistä sekä Paula Granqvist ja Marianne Jämsä Kouvolasta. Olimme liikkeellä Tuulan autolla, joten tavaraa ei mahtunut mukaan paljon, mutta silti olimme saaneet mahtumaan eväidemme lisäksi lastenvaatteita ja lakanoita Haapakankaalle, naisten vaatteita Ust -Ishoraan sekä Pisaran lahjoituksena saamia kettuturkiksia Popovkan työlle myytäväksi.

Tullista pääsimme tällä kertaa melko nopeasti joten suuntasimme heti markettiin ostamaan ruokaa **Viipurin narkomaanikodille**. Osa asukkaista oli vielä töissä, mutta paikalla olivat Nina, Slava, Sergai ja Vladislav. Meille oli suotu kaunis kesäpäivä, istuimme yhdessä omanapuun varjossa.

Slava ja Sergei ovat molemmat kokeneet kovia. Jalkojen paleltuminen on johtanut amputaatioon ja päihteiden käyttö elämän pohjalle kunnes ovat saaneet toivoa täällä katkaisuhoidossa. Vladislavilla on reisi murtunut, mutta koska henkilöpaperit olivat kadonneet, lähetti sairaala hänet kipsattuna pois. Nina on hiljainen, toipuva alkoholisti, jonka narkomaanitytär on vankilassa.

Kuuntelimme kodin kuulumisia ja rukoilimme jokaisen puolesta erikseen. Saimme jättää heidät Suuren Parantajan syliin.

Yövyimme Pietarissa **Haapakankaan kirkolla**, minne jätimme tuomamme lasten vaatteet ja lakanat seurakunnan diakoniassa jaettaviksi. Kirkon emäntä Tatjana otti meidät jälleen ystävällisesti vastaan, mutta valitti rankkaa työviikkoa. Paikalla olivat olleet valtion tilintarkastajat, jotka etsivät ulkomailta apua saavia järjestöjä eli ”agentteja”. Rukoillaan Inkerin kirkon puolesta.

Vammaisten lasten koululle emme päässeet, sillä orvot lapset ovat vielä leirillä ja muut kodeissaan.

Ajoimme lauantaina ensimmäiseksi markettiin ostamaan ruokatuliaisia kaikkiin kohteisiin ja marketista **Ust-Ishoran narkomaanikotiin**. Miehiä oli kodissa yksitoista ja naisia viisi sekä heidän vetäjänsä. Naiset ottivat meidät iloiten vastaan ja kyselivät Jukkaa (Espoonlahden seurakunnan pappi), joka oli viimeksi mukana ja soitti kitaraa. Osa naisista oli uusia ja heidän taustansa

Ust-Ishoran narkomaanikodista

koskettavia:

- **Tanja** uskoo rukouksen voimaan ja siihen, että Jumala johdatti hänet tänne vaikeuksien kautta. Äiti ja mummo olivat opettaneet hänelle uskon perusasiat, mutta tuolloin hän ei vielä tuntenut Jeesusta omana vapahtajanaan. Alkoholismin aikana hän halusi jossain vaiheessa kuolla, mutta kuuli äänen, joka sanoi ”Mitä teet, sitä ei tarvitse tehdä. Voit auttaa muita ihmisiä”. Nyt hän haluaa uuden terveen elämän ja päästä auttamaan muita kaltaisiaan.
- **Lena** kertoo, että hänen äitinsä oli ainoana suvustaan selvinnyt Leningradin piirityksestä ja antanut kaiken rakkautensa Lenalle. Lenan mies käytti huumeita ja hän itse sortui alkoholiin. Ystävät pelastivat tuomalla hänet tänne, vaikkakin hän luuli pääsevänsä kylpylään. Kun totuus selvisi, hän halusi kuitenkin jäädä ja saada muutoksen elämäänsä.
- **Katja** on käyttänyt huumeita pitkään ja ollut aiemminkin vieroituksessa. Nyt hän kyselee, mitä Jumala haluaa tehdä hänen elämällään. Itse hän on väsynyt yrittämään muutosta omin voimin.

Naiset olivat kiinnostuneita myös meidän taustoistamme ja uskoon tulosta. Saimme rukoilla jokaisen puolesta erikseen ja jättää heidät Jeesuksen syliin. Kun kyselimme toivottuja tuliaisia ensi kerralla, oli vastaus selvä: kahvia.

Pihalla tapasimme iloisen kokin, Igorin. Hän kertoi tekevänsä täällä ruokaa kolmelle narkomaanikodille sekä katuruokintaan. Hän oli ollut Popovkan ryhmän mukana kesällä Vihdissä Eeva Halmeen mökillä saaressa ja iloitsi siitä. Popovkan vetäjä Leonid on hänen nuoruuden ystäviään.

Yhdessä he olivat käyttäneet huumeita ja tehneet rikoksia. Kun Leonid oli raitistunut ja tullut uskoon, Igor luuli hänen seonneen täysin. Leonid sai kuitenkin hänet vieroitukseen ja uuden elämän alkuun.

Popovkan narkomaanikotiin tullessamme tiesimme, että siellä vietettiin tänään syntymäpäiviä pihajuhlina ja meidätkin oli kutsuttu mukaan. Syntymäpäiväsankareita oli kaksi: naisten työn vetäjän Senjan nuori veli Daniel täytti 17 v ja kodin aiempi asukas Ilja täytti 40 v. Ilja on taustaltaan juutalainen ja toimii tällä hetkellä jo pastorina.

Kesäjuhla pidettiin naisten rakenteilla olevan narkomaanikodin tontilla, jonne oli kerääntynyt oman väen lisäksi myös kodin entisiä miehiä perheineen. Oli siis suuren perhejuhlan tuntua! Toiset valmistivat saslik vartaita ja jotkut olivat tehneet viher- ja riisisalaattia.

Maukkaan ruuan ääressä Leonid muisteli yli kymmenen vuoden takaista alkua äitinsä pienessä mökissä, jonka paikalle on nyt noussut kaksikerroksinen talo. Kyselimme sitä, kuinka paljon miehiä on näiden vuosien aikana kodin kautta kulkenut ja Leonid vastasi hetken mietittyään: noin kuusisataa. On siinä melkoinen elämäntyö jo takana.

Ruuan jälkeen Leonid ja Olga veivät meidät katsomaan heille rakenteilla olevaa taloa kylän toisella laidalla.
Olgan asunnon myynti oli mahdollistanut heille tämän rakennusprojektin. Leonid kertoi, että hänellä on vielä yksi unelma: viereinen tontti on myytävänä ja jos jostain saisi rahaa, hän ostaisi sen ja rakentaisi siihen kirkon. Uskon, että tämä on Jumalan mieleinen unelma, joten jäämme katsomaan, mitä tapahtuu.

Illalla kokoonnuimme kaikki miesten kodille rukoilemaan ja ylistämään Jumalaa. Saimme siunata molempia syntymäpäiväsankareita ja iloita tästä perheväestä. Minulla oli tunne, että talo oli täynnä ihmeitä, sillä ainahan on suuri ihme, kun joku löytää uskon lahjan. Vielä vaikeampaa se taitaa olla riippuvuuksien kanssa kamppaileville.

Matkaraportti

Pietari, Espoon-Kouvolan ryhmä, 7. - 9.8.

Sunnuntaina lähdimme aamulla paluumatkalle Viipurin kautta. Kuljettajana täytyy todeta ilo tankatessa, sillä bensa maksoi alle 60 senttiä litralta. Ilo katosi nopeasti ajaessa, sillä vauhti ja ohitukset olivat Pietarin ja Viipurin välisellä tiellä hurjia. Pahin tilanne minulla oli, kun olin ohittamassa rekkaa, niin minut ohitti toinen auto kovalla vauhdilla. Usein ohitus päättyi niin nopeasti eteen, että tuntui kuin etulokari olisi omasta autosta irronnut. Kiitos kaikista rukouksista matkamme puolesta. Enkeleitä todella tarvittiin.

Lapsia Viipurin Dikonissa

Viipurin katulasten kodissa Dikonissa sen vetäjä Viktoria oli toisessa työssään eli ambulanssilääkärinä. Meidät otti vastaan hänen sijaisensa Natasha, joka oli hymyilevä ja lasten parissa luonteva. Hän on itsekin viiden lapsen äiti. Kodissa oli myös avustajana Ukrainan pakolainen, ilmeisesti lapset mukanaan.

Kahvihetken jälkeen saimme pitää lasten kanssa laulu- ja leikkituokion. Lapsetkin kyselivät Jukkaa, joka viimeksi laulatti heitä kitaran kanssa. Tulkkimme Sveta on osoittautunut meille uudeksi Hilmaksi (vanha tulkkimme), joka luontevasti laulattaa ja leikittää lapsia. Eikä ihme, sillä hän työskentelee Helsingissä kristillisessä päiväkodissa. Sveta oli säästänyt marketin kassalta saadut pienet tarrat ja piti nyt lapsille tietokilpailua Jeesuksen elämästä. Lapset saivat palkinnoksi pienen tarran, joka näytti olevan heille aarre.

Leikkien ja laulujen jälkeen päätimme Isä meidän rukoukseen molemmilla kielillä. Pienen tytön äiti oli tullut tapaamaan häntä ja he jäivät juttelemaan eteiseen. Rukoillaan näiden lasten ja heidän perheidensä puolesta!

Kotimatka sujui turvallisesti. Venäjän tullissa jouduimme jonottamaan kaksi tuntia, sillä venäläisille autoille oli useita luukkuja, mutta suomalaisille eli EU-autoille vain kaksi. Jonoa riitti näin sunnuntaina iltapäivällä…
Kiitos varjeluksesta ja hyvistä kohtaamisista!

Muistetaan rukouksin myös vanhaa tulkkiamme Hilmaa, joka asuu Heinolassa ja jolla vatsasyöpä on uusinut keväällä. Hilma on laihtunut ja väsynyt. Kaiken keskellä hän on valmis lähtemään kotiin Jeesuksen luo. Rukoillaan kipujen pysymistä poissa. Tapahtukoon Isä sinun tahtosi.

- Tuula Tapanainen -

Matkaraportti

Viron vankilat, Espoon-Kouvolan ryhmä, 5. - 8.6.

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen ja Anneli Seppänen Espoosta, Veikko Määttä, Anu Väliaho, Anna Mishina sekä Antti-Pekka Mustonen Tallinnasta.

Toimme autollisen erilaista avustustavaraa Anun jaettavaksi Sauen seurakunnan diakoniatyössä sekä ruokatarvikkeita Ymeran narkomaanikotiin.
Meillä oli ilo saada Anna mukaan sekä muusikoksi että venäjän kielen tulkiksi. Hän opiskelee Tartossa kansantiedettä, kaksi vuotta sitten hän olikin mukanamme Tarton vankilassa muusikkona.

Perjantaina meillä oli **Harkun vankilassa miesten tilaisuus**. Paikalle tuli seitsemän iäkästä miestä, heistä kaksi meille uusia. Miehet sanoivat tullessaan huumorilla: Tänne tulivat syntiset, pyhät jäivät selliin. Kuitenkin tämä oli totta: nämä miehet olivat löytäneet oman syntisyytensä, mutta samalla löytäneet syntisten vapahtajan, Jeesuksen.

Veikko sai puhua heille viikon aiheesta, maallisista ja taivaallisista lahjoista sekä siitä, miten hän Ruotsissa vankilakokemusten jälkeen sai armon tulla Jumalan lapseksi. Anu puhui veljensä sairauden kautta kuoleman pelosta, mutta myös hänestä, joka vapauttaa siitä ja vie kotiin. Anneli puhui meille Efesolaiskirjeessä annetusta taisteluvarustuksesta avuksi käymiimme taisteluihin. Itse olin lähtenyt matkalle flunssaisena ja selvinnyt ilman kuumetta, mutta nyt minulta meni ääni. Jouduin siis välttämään puhumista ja kähisemään tarvittaessa koko viikonlopun tilaisuuksien ajan.

Tilaisuudessa totesimme saaneemme Annasta paitsi hyvä tulkin, myös loistavan muusikon. Hän lauloi koskettavasti mm. marinkielisen laulun Jeesuksesta, jossa hänen äänensä oli välin voimakas, välin taas kuulaan hauras. Harva pystyi kuuntelemaan sitä liikuttumatta. Myös Anun ja Annelin äänet sointuivat hyvin yhteen Annan kanssa.

Lauantaina ajoimme **Lasnamäelle Ymeran narkomaanikotiin**. Lena ja Andrei Markin hoitavat siellä neljää huumeista toipuvaa narkomaania, nyt heistä oli kolme paikalla. Lenan valmistaman teepöydän ääressä saimme jakaa kuulumisia, rukoilla ja ylistää Herraa.

Vanda on palannut Liettuasta, hän on mennyt kihloihin Saksassa olevan toipumiskodin pojan kanssa. Rukoillaan heille uutta päihteetöntä elämää Jumalan yhteydessä. Tästähän Lena ja Andrei ovat hyvänä esimerkkinä. Aleksander on nuori ja ollut täällä vasta viikon. Hän oli nähnyt jostain mainoksesta mahdollisuuden huumevieroituksesta ja oli soittanut yhteysnumeroon. Kiitos tästä johdatuksesta, nyt hänellä on mahdollisuus pitkään päihteettömään, Jumalan johdattamaan elämään. Kostja kertoi, että hänen vaimonsa odottaa lasta ja on myös huumevieroituksessa.

Vapautuneiden vankien koti Tartossa

Yhteisenä rukousaiheena Lena ja Andrei jättivät uudet isommat tilat. Heidän toiveenaan on saada omakotitalon tilat työlleen. Yhdymme mielellämme tähän rukoukseen. Kiitos Herra, että sinä ohjaat heitä tärkeässä työssä.

Illalla saimme jälleen mennä **Harkun vankilaan naisten tilaisuuteen**. Heitä kertyi paikalle kuusitoista, monia vanhoja tuttuja, mutta myös uusia naisia. Usean kerran mukana ollut äiti pienen, taaperoikäisen tytön kanssa oli päässyt kotiin ja siitä iloitsimme.

Saimme jälleen kertoa heille eri tavoin Jeesuksen tuomasta rauhasta ja uuden elämän toivosta. Tästä Veikko on heille hyvä esimerkki. ”Te voitte olla täällä vankilassa Jeesuksen tähden vapaampia kuin monet erilaisten asioiden sitomat tuolla vapaudessa”, hän sanoi. Jätimme loppuun rukousaikaa ja sille olikin tarvetta. Eräs nainen tuli kiittämään saamastaan rukousvastauksesta edellisen rukouskerran jälkeen. Toinen pyysi rukoilemaan vapautusanomuksensa puolesta, monet pyysivät rukoilemaan oman ja läheisten terveyden puolesta. Itseäni kosketti rukouspyyntö kolmen kotona olevan lapsen puolesta, joista nuorin on vielä vauva. Muistetaan heitä rukouksissamme!

Naisten tilaisuuden jälkeen Antti-Pekka lähti ajamaan meitä Tarttoon Lääne-Nigulan seurakunnalta lainatulla pikkubussilla. Kesäillan valoisuudessa kahden sadan kilometrin matka tuntui taittuvan nopeammin kuin talven pimeydessä. Haikarat olivat jo hautomispuuhissa teiden varrella olleissa pesissä.

Tarton vankilassa meidät otti vastaan metodistipappi Olavi Ilumets ja vei vankilan kauniiseen kirkkoon. Siellä baptistipappi Angelina Urbel oli jo harjoittelemassa muusikkoryhmänsä kanssa. Hänen vetämäänsä Venäjän kieliseen jumalanpalvelukseen kertyi 32 miestä.

Miesten musiikkia täydensivät Annan laulut, joku laulu yhdessä Annelin kanssa. Puheillamme halusimme rohkaista miehiä sillä, että Jumala on luvannut sanassaan meille tulevaisuuden ja toivon. Hän on myös luvannut johdattaa meitä, kun kuljemme rukoillen. Raamatun sana ja rukous ovat tärkeät eväät täällä jaksamiseen, mutta myös vapautumisen jälkeiseen elämään. Siinä kehotamme heitä etsimään tuekseen seurakunnan. Kirkkokunnalla ei ole väliä kunhan siellä julistetaan Jeesusta ja palvellaan toisia Jeesuksen antaman esimerkin mukaan. Ja kuitenkin: mistään ei voi löytää täydellisten yhteisöä. Ihmisiin joutuu aina pettymään, mutta Jeesukseen ei tarvitse pettyä koskaan.

Tilaisuuden jälkeen monet tulivat kiittämään meitä. Tulkaa uudelleen! Tämän jälkeen Olavi ja Angelina veivät meidät henkilökunnan ruokalaan, missä saimme nauttia hyvästä ateriasta ja kuulla heidän kuulumisiaan.

Eestin kieliseen tilaisuuteen tuli 22 vankia, suurin osa jälleen entuudestaan tuttuja. Olavi veti tilaisuuden luterilaistyylisellä liturgialla ja luki päivän tekstit. Saarnan paikalla me saimme puheenvuoron. Lopussa Olavi kertoi myös omasta muutoskokemuksestaan vuosia sitten, jolloin hän oli ollut laivalla työssä. Muiden ihmeeksi hän ei enää käyttänyt alkoholia vaan innostui Raamatun tutkimisesta. Nyt hän on ollut kolmetoista vuotta Tarton vankilapappina ja tekee siinä myös vankilaviranomaisten arvostamaa työtä.

Maanantaina meillä oli vielä **Tallinnan vankila**, tilaisuuden vetäjänä vapaakirkon pastori Allan Kroll.
Paikalle tuli kuusitoista miestä. Annan tulkatessa meitä ja laulaen saimme pitää tilaisuuden, jonka uskon koskettaneen miehiä ja toivottavasti antaneen heille voimia jatkoon.

Lopussa jäi aikaa rukoukselle, jolloin yksi miehistä tuli Veikon luo ja halusi jättää elämänsä Jeesukselle. Veikko sai siunata hänet öljyllä voidellen ja synnin päästön julistaen. Vielä hänen luokseen tuli nuori mies, joka oli silmin nähden ahdistunut. Hän pyysi Veikkoa rukoilemaan puolestaan, sillä hän on 25 vuotias ja ollut vankilassa jo yksitoista vuotta! Jätetään heidät molemmat rukouksiimme. Yksi miehistä puhui hyvin suomea, kertoi oppineensa television avulla ja että nyt hän opiskelee englantia. Tulkaa pian uudelleen, hän pyysi meitä.

Tallinnan vankilasta ajoimme Annelin kanssa suoraan laivalle kiitollisina näistä tapaamisista ja varjeluksesta liikenteessä.

- Tuula Tapanainen -

Uudet nettisivut

Uudet nettisivut

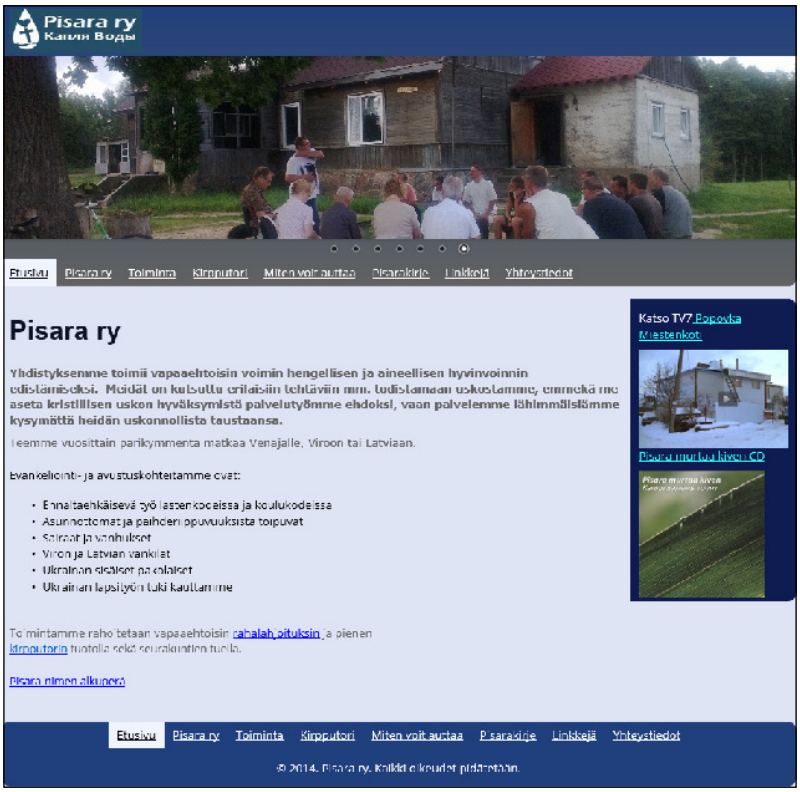
Pisaran nettisivut on uusittu. Sivut löytyvät entisestä osoitteesta, eli www.pisarayhdistys.fi.

Sivujen ilme on uudistunut ja siellä kerrotaan enemmän toiminnastamme.

Kuten ennenkin sivuilla voi lukea Pisarakirjeitä ja myös tilata Pisarakirjeen sähköpostiinsa, lähettää viestiä ja liittyä Pisaran jäseneksi.

Kokeilumielessä olemme avanneet
Nettikirppiksen.
Tervetuloa tutustumaan.

Olethan muistanut vapaaehtoisen jäsenmaksun 10 eur, sillä rahoitetaan mm. kirjeen postimaksuja ja sivujen vuosimaksuja.

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin seuraavista tileistä:

Vihdin ryhmän yleinen tuki	FI40 5298 0620 0117 18 viite 61405
• Tosnon seurakunta	” viite 61311
• Laupias samarialainen –kodit	” viite 6130
Espoon-Kouvolan ryhmä yleinen tuki	FI89 5297 0020 0926 57 viite 61502
Silta-ryhmä yleinen tuki	FI29 5297 0020 1190 54 viite 61418
Ukrainan lapsityö	FI83 5298 0620 0126 90 viite 61201
Ukrainan pakolaisten apu	FI89 5236 0420 1554 62 viite 61214
Jäsenmaksu 10 eur	FI12 5297 0020 0932 67 viite 31008

Mikäli haluatte lahjoittaa jonkun ryhmän erityiskohteelle, jonka viitettä ei ole yllä olevissa, kirjoittakaa kohteen nimi pankkisiirron viestiruudukkoon.

Poliisihallitus on 5.12.2013 myöntänyt Pisara ry:lle rahankeräysluvan no 2020/2013/3379, joka on voimassa 1.1.2014 - 31.12.2015 koko Suomessa lukuunottamatta Ahvenanmaata. Kerätyt varat käytetään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön vuosien 2014 - 2016 aikana..

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi